

Eg ivaðist ikki í at eg fór at yvirliva

KRABBAMEIN Tað var ein øgiligur skelkur, tá ið læknin fortaldi mær, at eg hevði fingið krabbamein. Men eg føldi alla tíðina, at eg var í tryggum hondum, sigur Magnus Magnussen, sum er ein av mongum, sum er lektur fyri krabbamein

Áki Bertholdsen

Tað var eitt kvøldið, hann lá í seingini, at hann varnaðist, at okkurt var galið.

– Bráðliga føldi eg, at eg hevði ein knút í búkinum, so stóran sum ein hondbóltur.

Men kortini risti hann tað av sær og fór ikki til lækna, fyrrenn konan ornaði hann til kanningar.

Tað sigur Magnus Magnussen úr Kvívík, men sum býr í Havn.

Í 2010, tá ið hann var 50 ára gamalur, fekk hann krabbamein, men í dag, trý ár seinni, er hann lektur.

– Tað eru fleiri og fleiri, sum verða lekt fyri krabbamein. Men tá ið vit hoyra um Krabbamein í fjølmiðlum og millum manna, er tað mest, tá ið tað gongur illa og viðgerðin ikki eydnast.

– Tær góðu søgurnar eru alt ov sjáldan at hoyra, leggur hann afturat.

Men nú er hann til reiðar at greiða frá síni góðu søgu.

– Eg eri farin at býta lív mítt sundur í tríggar partar. Lívið áðrenn eg fekk staðfest krabbamein, lívið ímeðan eg var í viðgerð og lívið aftaná krabbamein.

Doyvdi meg við kodimagnyl

Magnus Magnussen er verkfrøðingur hjá SEV.

Í frítíðini plagdi hann at vera rættiliga virkin, tí honum dámar væl at koyra á. Í hesum sambandi bæði rann og hann sparkaði hann.

Men tað var á vári í 2010, at hann fór at føla seg illa.

– Eg legði til merkis, at eg orkaði ikki so væl, sum eg plagdi, eg hevði ilt í búkinum og um næturnar kundi sveittin leka av mær.

Men hann helt, at tað mundi bara vera aldurin, ella bara vanlig møði og et trúði í hvussu so er ikki, at nakað serligt var áfatt.

Um hetta mundi rann hann nógv, tí hann vandi miðvíst til eitt hálv maratón, sum skuldi vera í Brúxelles.

Samstundis vóru teir nakrir starvsfelagir á SEV, sum meldaðu seg til flaggdagsrenningina í Havn í 2010.

– Hendan flaggdagsmorgun føldi eg meg slett ikki væl og eg hevði eisini ilt í búkinum. Men eg doyvdi meg við tveimum kodimagnyl og so legði eg til brots at renna.

– Tað gekk fint – til eg hevði runnið hálvan teinin, 3,5 kilometrar. Tá segði búkurin stopp, tí eg fekk herviligan krampa og mátti gevast.

Men heldur ikki tað fekk Magnus at fara til læknan.

– Tá ið tað herðindi var av, nakað eftir, var alt aftur við tað gamla og eg arbeiðdi og livdi, sum vanligt.

Hann sigur, at á veg til maratón renningina í Brúxelles var hann í Íslandi og tað var fyrstu ferð, hann av álvara vildi viðganga fyri sær sjálvum, at okkurt var áfatt.

– Eg lá á rygginum í seingini, tá ið eg bráðliga merkti at eg hevði ein knút, so stóran sum ein hondbólt í búkinum.

– Tá varð eg rættiliga bangin, sigur hann.

Men eg bleiv kortini ikki so bangin, at eg fór til lækna, leggur hann turrsliga afturat.

– Ístaðin mannaði eg meg upp og fór til Brúxelles at renna hálvt maratón.

– Men tað gekk, sum tað mátti ganga og tað vil siga, at tað gekk heilt illa, men eg

kom tó kortini á mál, um enn tað var við biti og sliti.

Konan ornaði hann til lækna

Hann sigur, at í forlongils av ferðini í Brúxelles, høvdu hann og konan avtalað at fara til Barcelona at halda feriu í eina viku.

– Tað fóru vit eisini, men ta vikuna livdi eg mest upp á kodimagnyl, tí eg hevði so ilt í búkinum.

» Tær góðu søgurnar eru alt ov sjáldan at hoyra

Magnus Magnussen sigur, at tað var ikki fyrrenn á hesi ferðini í Barcelona, at hann fortaldi konuni fyrstu ferð um knútinn í búkinum.

– Hon gjørdi mær greitt, at eg mátti til lækna alt fyri eitt, vit komu heim aftur.

Magnus viðgongur, at hann var ikki heilt ærligur fyri sær sjálvum.

– Eg vildi ikki ásanna fyri sær sjálvum, at eg var sjúkur og nú má eg staðfesta, at tað var ein feilur.

– So mín boðskapur skal vera púra greiður: Føllir tú á tær, at okkurt er áfatt, far so til lækna.

– Tað er í hvussu so er ongin skaði at fara til lækna og far heldur einaferð ov ofta enn einaferð og sjáldan, sigur hann.

Sjálvur heldur hann, at av røttum átti hann at farið til lækna einar tveir, tríggar mánaðir fyrr.

Men tað fór hann ikki, tí innast inni vildi hann ikki ásanna, at nakað var áfatt.

– Í dag skilji eg ikki, at eg ikki var ærligari fyri mær sjálvum, tí eg fór ikki til lækna, hóast øll tekin vóru um, at alt ruggaði ikki rætt, leggur hann afturat.

Nakað lort

Magnus sigur, at beint, tey vóru afturkomin úr Brúxelles, fór hann tiskil til lækna

» Tær góðu søgurnar eru alt ov sjáldan at hoyra

og læknin staðfsti beinanvegin, at knúturin í búkinum mátti kannast.

– So gekk alt slag í slag - tað rættiliga skjótt eisini.

Hann sigur, at tað gingu ikki nógvir dagar, so fekk hann boð at mæta í røntguni á Landssjúkrahúsinum.

– Longu dagin eftir ringdu tey aftur eftir mær og bóðu meg koma útaftur á Landssjúkrahúsið og tað var ikki fyrrenn tá, at eg fyrstu ferð varð greiður yvir, at okkurt álvarsligt var á vási.

– Har tosaði ein lækni við meg og uttan at balla nakað inn fortaldi hann mær, at "eg hevði í øllum førum fingið nakað lort", sum læknin tók til.

Men so legði hann afturat: Eftirsum tú hevur fingið nakað lort, so er hetta tað besta lortið, tú kundi fáa.

Hann fortaldi mær, at eg hevði Krabbamein í eitlunum

í búkinum, men at talan var um eitt tað mildasta slagið av krabbameini, sum er, og tí helt hann, at eftir umstøðunum var eg væl sloppin.

Magnus Magnussen sigur, at tók læknanum tað rættiliga illa upp, at hann skuldi málbera seg soleiðis, tí hann helt, at tað var ein harðrendur máti at fáa boðini upp á.

– Men tá ið eg síðani havi hugsað meg um, haldi eg, at hetta var ein frálíkur máti at fáa so ring boð upp á.

– Læknin legði fyri tí ringasta, men kom so beinanvegin við øllum tí positiva og eg haldi, tað var tann rætti mátin, sigur hann.

Í góðum og tryggum hondum

Magnus sigur, tað var rættiliga, so varð hann settur í viðgerð og tað gekk bæði skjótt og væl.

– Eins og tað er alt ov sjáldan, at vit hoyra góðar søgur um krabbamein, er tað eisini alt ov sjáldan, at vit hoyra tær góðu søgurnar um Landssjúkrahúsið.

Í hesum sambandi sigur Magnus, at hann hevur bara alt gott at bera læknum og starvsfólki annars á Landssjúkrahúsinum, tí har gekk alt sum á skinnarum.

– Eg føldi alla tíðina, at eg var í góðum og tryggum honum og at talan var um eina professionella viðgerð, har læknarnir í allari tilgongdini vitstu út í æsir, hvat teir høvdu við at gera.

Hann sigur, at kenslan av, at hann var í góðum hondum, hjálpti rættiliga væl upp á sálarligu støðuna, hóast tað sjálvsagt var ein ræðuligur skelkur at fáa at vita, at hann hevði krabbamein.

– Eg fekk beinanvegin so stórt álit á læknum sum viðgjørði meg, at tað fall ein friður yvir meg og eg ivaðist ongantíð í, at eg fór at yvirliva.

– Eg fekk eisini beinanvegin at vita frá læknum, at endamálið við viðgerðini var at lekja meg, ikki bara at halda sjúkuni niðri.

Hann fekk somuleiðis at vita, at eg skuldi ikki undir skurð, men "bara" hava kemo viðgerð.

Og tað vóru av sonnum góð tíðindi hjá Magnus.

– Ræðumyndin eg annars sá fyri mær, var, at eg skuldi undir skurð og at alt skuldi leggjast út ígjøgnum síðuna.

– Tí var tað ein stórir lætti at fáa at vita, at eg ikki skuldi undir skurð.

Magnus Magnussen skoytir upp í, at í farnu viku vóru hann og konan í Keypmannahavn. Tey gistu á einum hotelli og á bróstinum á hotellkamarinum stóðu hesi gullkornini hjá Piet Hein:

"Der er en ro, og den beror på, at du er tro mod det du tror på".

Hann sigur, at fyri tað kundi hetta ørindi akkurat tað sama verið skrivað til hansara, tí tað var akkurat soleiðis hann føldi tað undir allari viðgerðini.

– Eg var alla tíðina trúgvur í trúnni upp á, at eg fór at verða frískur aftur.

Hann sigur, at í roynd og veru var hann nógv bangnari fyri teimum kanningum, hann skuldi til, eftir at viðgerðin var liðug fyri at vita, um krabbameinið var burtur.

– Tann reaktiónin, sum ikki kom ímeðan eg var sjúkur, kom kanska ikki fyrr enn viðgerðin var liðug og eg